

Fout, stout en
onweerstaanbaar!

MEREDITH WILD

Harde les

INTERNATIONALE EROTISCHE BESTSELLER

ROMAN

Ook verschenen van Meredith Wild bij Xander Uitgevers

Harde liefde (2015)

Harde leugen (2015)

Harde lust (2016)

MEREDITH WILD

Harde les

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Hard Limit*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press LLC

Vertaling: Maya Denneman, MaDe Translations

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Bob Cornelis/Getty Images

Auteursfoto: Birch Blaze Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Meredith Wild

Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling
van Grand Central Publishing, New York.

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 506 9 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor het ps-team.
Voor de afgelopen tien jaar...
in voor- en tegenspoed.*

Proloog

E: Kom over 10 minuten naar de club. Wees alsjeblieft niet boos.

Ik moest Erica's sms een paar keer lezen voordat ik haar bedoeling doorhad.

Fucking hell.

Ze kon het maar over één club hebben. Mijn knokkels werden wit alsof ik haar zou kunnen tegenhouden als ik mijn telefoon fijnkneep. Ik zoog een hap lucht naar binnen die niets deed om me te kalmeren, en belde haar. Luisterend naar het eindeloze overgaan, slikte ik de rits vloeken in die mijn mond uit zou vliegen zodra ze opnam. Maar ik wist dat ze dat niet zou doen.

Het warme stemgeluid van haar voicemail begroette me. Ik voelde een steek omdat ik de vrouw achter de stem miste, maar ik kon verdomme niet om het woest makende feit heen dat ze haar fucking telefoon niet opnam. Ik hing op

en pakte snel mijn sleutels, vloog de trap af naar de Tesla en mengde me zonder tijd te verliezen in het drukke spitsverkeer.

Ik keek op het klokje, berekende hoelang de rit zou gaan duren en hoelang ze daar zonder mij zou zijn. Met een beetje mazzel waren het maar tien of vijftien minuten. Mijn hoofd tolde van alles wat er in die tijd zou kunnen gebeuren in het exclusieve clandestiene etablissement dat ik al jaren als La Perle kende.

Ze zou een prooi zijn.

Als ik daar in het schemerduister zou zitten loeren, wat ik vaker had gedaan dan ik wilde toegeven, zou ik haar ook alleen op die manier zien. Een blonde stoot met zo veel pit dat elke dominante man haar de zijne zou willen maken. Je moest wel blind zijn als je haar niet op de knieën wilde dwingen.

Ik gaf plankgas en zwenkte om een rijtje langzame auto's heen die kostbare tijd verspilden. Naast de bezorgdheid, vraten ook ongewilde herinneringen aan de club aan me. Ik was er niet meer geweest sinds ik Erica maanden geleden had ontmoet. Ik had geen reden meer gehad om terug te keren naar dat leven. Mijn kaken klemde zich op elkaar toen ik dacht aan alles wat daar was voorgevallen. Ontelbare betekenisloze momenten waarvoor ik maar bleef terugkomen, jaren nadat ik bij Sophia was weggegaan. Alles aan die tent was beladen met de belofte van seks. De duisterste mogelijkheden hingen in de lucht bij elke ingehouden adem en elk allesbehalve onschuldig gesprek.

Ik voelde een pijnlijke druk op mijn borst. Woede. De tandenknarsende frustratie die alleen Erica in me naar bo-

ven kon halen. Maar er was vooral liefde. Liefde voor Erica, die mijn verlangen aanwakkerde. Hoewel ik haar ver weg van dat alles wilde houden, gaven mijn laagste gedachten een fantasie weer waarin ik haar in de club zou vinden en de man zou zijn die haar zou temmen. Ook al wist ik uit ervaring wat een fucking onmogelijke taak dat was. Overdag maakte ze het me niet gemakkelijk, maar 's nachts onderwierp ze zich met het grootste gemak.

Ik trapte op de rem voor een stoplicht. Toen ik even mijn ogen sloot zag ik haar voor me, hoe ze naar me opkeek met die halfdichte blauwe ogen als eindeloze oceanen. Die enorme kracht getemperd omwille van het genot dat ik haar kon schenken. En ik gaf haar altijd meer dan ze aankon. Ik liet haar nooit rusten tot ze helemaal verzadigd was. Tot ik de verwondering in haar ogen zag die alleen ik haar kon bezorgen, omdat ik haar naar een plek had gebracht waar niemand anders ooit met haar was geweest. Tot het enige woord dat ze nog kon uitbrengen mijn naam was.

Passie kwamen we niet te kort. We konden niet van elkaar afblijven. Adrenaline spoelde over de vermoeidheid heen die zich na een doorwaakte nacht in mijn botten had genesteld. Ik kon die vrouw neuken tot ik blind was en dan zou het nog niet genoeg zijn. Ze had me de rest van ons leven beloofd en ik was vast van plan haar iedere dag dat dit leven me gaf te beminnen.

Liefde was een te beperkt woord voor wat ik voor Erica voelde. Misschien was het een obsessie, die nooit afnemende vastberadenheid haar op elke manier die ze me toestond de mijne te maken. Heath had het gemerkt en me zelfs gewaarschuwd toen hij zag hoe ze me veranderde. Hij wist

wat het was om verslaafd te zijn en niemand kon ontkennen dat zij mijn zwakke punt was. De drug waar ik niet zonder wilde, hoe vaak ze me ook wegduwde. Keihard had ik moeten strijden om de overhand te krijgen zodat ik haar kon beschermen, haar uit de buurt kon houden van degenen die de een iets zouden aandoen om de ander kapot te maken. Ik mocht de controle niet kwijtraken en het risico lopen iets veel belangrijkers te verliezen; die ene persoon die mijn leven de moeite waard had gemaakt door erin te verschijnen.

Ja, ze had me veranderd, voor zover een man met mijn eigenaardigheden kón veranderen. Ze had me gepusht. Ze was mijn leven binnengelopen, amper anderhalve meter felle onafhankelijkheid. Haar aanwezigheid alleen al daagde me uit, zorgde dat ik bezeten raakte, maakte me aanhoudend hard tot ik de onverklaarbare rust vond die alleen de penetratie van haar soepele lijf me kon brengen. Zelfs nu kreeg ik nauwelijks lucht omdat ik niet bij haar was. Ik klemde mijn handen steviger om het stuur. Mijn bloedeloze vingertoppen tintelden van de hunkering om haar te voelen, haar te beminnen, haar te claimen, haar te beheersen.

Fuck.

Ik legde mijn hinderlijke stijve recht. Een nutteloze daad nu mijn gedachten overspoeld werden door beelden van de afgelopen nacht. Haar volle, opgezwollen lippen die voor mij, en alleen voor mij, opengingen. Haar nagels die zich in mijn dijën zetten toen ze me helemaal in die goddelijke mond van haar nam.

Ik ontspande mijn vingers en ademde hortend uit. Mijn duim streek langs het slijtende leer van mijn riem. Mijn hart ging sneller kloppen. Het stoplicht sprong op groen en

ik haastte me verder in de richting van mijn doel. Opwinding nam het over toen het bloed met grote snelheid naar mijn nu keiharde pik stroomde.

Ik zou in elk geval kunnen genieten van de straf die ze met deze actie verdiende.

Hoofdstuk 1

Twee weken eerder

Mijn koude handpalmen gleden over mijn jurk. Ik had me opgedirkt om een goede indruk te maken, al wist ik dat het nergens op sloeg. Helemaal omdat dit absoluut niet om een eerste indruk zou gaan. ‘Koffie?’

Blake liep naar me toe en reikte me een dampende mok aan. Hij droeg een donkerblauwe spijkerbroek en een wit overhemd dat afstak tegen zijn glanzende huid. Die was nog bruin van onze tijd in het huis aan het strand, het plekje waar we naartoe gingen om het stadsleven te ontvluchten en even op te laden. Zoals elke dag zag hij er adembeneemd uit. Blake zou rechtstreeks uit een catalogus gestapt kunnen zijn, maar deze man was meer dan zijn adembeneemde uiterlijk. Zijn gehele aanwezigheid kreeg me altijd uit balans. Soms – als ik niet in katzwijn lag om hoe perfect hij was – vroeg ik me wel eens af of ik hetzelfde effect op hem had.

‘Dank je,’ mompelde ik. Onze handen maakten contact

toen ik de mok aannam en ik liet de warmte in mijn vingers trekken.

‘Ben ik nou gek of lijkt je wel nerveus?’ Hij nam een slok van zijn eigen koffie en hield zijn hoofd schuin.

Ik staarde naar de romige vloeistof, liet het rijke aroma mijn neus vullen en probeerde me voor te stellen hoe het volgende half uur zou verlopen. Dat ik Blake hier aan mijn zij had zou een kleine – een grote – geruststelling moeten zijn, maar dat was het niet. ‘Ik kan er niks aan doen.’

Hij grinnikte zacht. ‘Nergens voor nodig. Dat weet je toch wel?’

Hij had gemakkelijk praten. Aan de andere kant van de ruimte sprak een lange, jonge man met een paar van de andere investeerders, van wie ik maar niet kon vergeten dat ze de mensen waren die dromen konden maken of breken. Allemaal enigszins hetzelfde soort mannen als Blake. Sommigen waren selfmade, anderen ging het voor de wind in hun carrière en hadden deze manier van investeren als hobby omdat ze gek op nieuwe ideeën waren.

De kaak van de jonge man was gespannen, zijn bewegingen krampachtig en zijn glimlach gemaakt. Zijn ogen waren groot, alsof hij vanmorgen alle koffie van Boston had geconsumeerd.

‘Zo stond ik er een paar maanden geleden ook bij,’ zei ik. ‘Het is echt doodeng. Jij zult nooit weten hoe dat voelt. Bovendien heb ik waarschijnlijk een trauma opgelopen van wat jij me tot twee keer toe allemaal in deze ruimte hebt laten doorstaan.’

Blakes geamuseerde glimlach was het bewijs dat hij het berouw dat ik hem probeerde te ontlokken niet voelde.

Slechts enkele maanden geleden hadden we hier oog in oog met elkaar gestaan, een treffen dat een onverwachte reeks gebeurtenissen in gang had gezet; ons leven samen zoals we het nu kenden.

‘Zo te zien heb je er erg veel spijt van,’ voegde ik eraan toe, en ik probeerde geïrriteerd te klinken. Ik blies wat stoom van mijn koffie.

‘Ik heb me een beetje vervelend gedragen, dat geef ik toe.’

‘Als een ontzettende eikel,’ corrigeerde ik hem.

Zijn lippen vormden nu een verwaande glimlach. ‘Oké, maar als ik het over moest doen zou ik niets anders doen, want nu heb ik jou.’ Zijn groene ogen zochten de mijne terwijl hij zo voor me stond, zijn houding breed en nonchalant.

Daar had hij me te pakken. Terwijl de spanning langzaam wegsmolt, vocht ik tegen de impuls om in het bijzijn van al deze mannen in pak de arrogante grijns van zijn mond te zoenen. Ik werd gek van die man, op meerdere manieren.

‘En jij dan? Heb jij er spijt van?’ vroeg hij.

Zijn ogen werden donkerder alsof hij mijn gedachten kon lezen en de geamuseerde, zelfvoldane man had plaatsgemaakt voor de minnaar die mijn hart in zijn handen hield. Ik ademde in door mijn neus en wachtte op het lichaamscontact dat vaak op die blik volgde. Een simpele geruststellende aanraking die stond voor alle liefde die we voor elkaar voelden.

Hij liet zijn vingertoppen lichtjes over mijn wang glijden en bracht zijn gezicht dicht bij het mijne. De zachte wangstrelende kus die aan gezien kon worden voor een vriendelijk onderonsje tussen collega’s vulde de lucht tussen ons

met zijn geur. Mijn adem stakte en hield het parfum gevangen in mijn longen. Ik wilde me erin onderdompelen, baden in dat unieke mannelijke aroma.

Hij vergrootte de afstand tussen ons weer en nam opnieuw zijn nonchalante houding aan. Zijn lippen, die ik dolgraag op me wilde voelen, zaten nu weer op zijn koffiemok. Godsamme, wat hadden die lippen me sensuele martelingen laten ondergaan.

Ik sloot mijn ogen en schudde mijn hoofd. Er kwamen geen woorden. Ik had geen enkele spijt. Hij had gelijk. Alle ups en downs, hoe pijnlijk ook, waren het waard geweest. We hadden fouten gemaakt. We hadden elkaar pijn gedaan, maar we waren er op de een of andere manier sterker uit gekomen. Hij kende mijn hart en ik het zijne. Ik wist niet wat de toekomst ons zou brengen, maar ik kon me er geen zonder Blake voorstellen.

‘Nog steeds nerveus?’ mompelde hij.

Ik deed mijn ogen open en zag dat zijn geamuseerde glimlach was teruggekeerd, vergezeld van een nieuwe warmte in zijn blik.

‘Nee,’ gaf ik toe, me te zeer bewust van het gebrek aan privacy en in tweestrijd door de plotselinge verandering in de sfeer tussen ons. Ik probeerde te negeren hoe mijn hart zo opzwol dat hij bijna uit mijn borstkas barstte, dat ondefinieerbare teken dat ik zo verschrikkelijk veel van hem hield. Ik was verslaafd aan deze man en het lichaam dat herhaaldelijk mijn vermogen om de wereld buiten onze slaapkamer te begrijpen ondermijnde. Waren we nu maar alleen, dan was ik vrij om hem aan te raken. Ik wilde hem zo graag aanraken.

‘Mooi. Dit wordt leuk, dat beloof ik.’ Hij ging naast me staan, sloeg zijn arm om me heen en streekte in lichte cirkels over mijn onderrug.

Misschien was dit niet langer ongedwongen. Blake liet de wereld graag weten dat ik van hem was, waar we ook waren. Bestuurskamer of slaapkamer, hij liet er geen enkele twijfel over bestaan. Ik kon niet zeggen dat ik dat erg vond. Ik wilde nu tegen hem aan leunen, zijn geur inademen en in zijn armen de wereld laten vervagen.

‘Over een paar minuten beginnen we. Wil je eerst nog iets eten? Je hebt niet ontbeten,’ mompelde hij. Zijn adem voelde warm tegen mijn nek.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, dank je.’ Ik zweeg even, niet in staat de lichte twijfel die me overviel te negeren. ‘Blake...’

‘Wat is er, schatje?’

Zijn stem was zacht toen zijn koosnaampje voor mij van zijn bloedmooie lippen rolde. En hoe hij naar me keek... Ik zou hem kunnen vragen me de Hopediamant op een presenteerblaadje aan te bieden en ik twijfelde er niet aan of hij zou een manier bedenken om dat klaar te spelen.

‘Weet je wel zeker dat je me hier wilt hebben?’

Hij schrok en een kleine frons ontsierde zijn prachtige gezicht. ‘Hoe bedoel je? Natuurlijk wil ik dat. Ik heb je om meerdere redenen bij de raad van bestuur gehaald, en dat waren niet alleen egoïstische. Je verdient het net zo goed als de andere aanwezigen om hier te zijn.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Dat betwijfel ik.’

‘Je brengt je eigen ervaringen – mislukkingen en successen – met je mee naar deze tafel. Dat weet je.’

De geruststellende aanwezigheid van zijn handpalm op

mijn rug verdween en werd vervangen door een zachte streling van mijn arm en toen weer van mijn wang. Hij tilde mijn kin op tot ik alleen nog maar hem kon zien, alleen nog maar aan hem kon denken.

‘Twijfel daar niet aan, Erica. Twijfel nooit aan jouw waarde.’

Ik schudde zachtjes mijn hoofd. ‘Ik ben bang dat het meer te maken heeft met... ons, dan dat ik het verdien om hier te zijn. Stel dat ik helemaal niets bij te dragen heb? Ik wil je niet voor schut zetten.’

Hij draaide zijn indrukwekkende lijf nu zo dat hij recht voor me stond.

‘Luister naar me. Dit is je eerste pitch als potentiële investeerder, dus het geeft niet als je een beetje zenuwachtig bent. Stel gewoon de vragen die in je opkomen. En als er niets in je opkomt, heeft dat waarschijnlijk meer te maken met die arme drommel daar die op het punt staat zijn ontbijt er weer uit te gooien, dan met jou. Hij is degene die alles op het spel heeft staan, dus doe jezelf een lol: drink je koffie op en loop die kant op alsof deze toko van jou is – want als je over een paar weken mijn vrouw bent, dan is dat ook echt zo – en doe wat je het beste kunt. Wees een leider. Zoek naar talent en besluit of de onderneming van deze gozer het waard is om verder mee te gaan.’

Ik slikte de emotie in die in mijn keel brandde. Ik kon er aan de ene kant nog steeds niet bij dat hij zo veel vertrouwen in me had. Aan de andere kant was alles aan Blake verbazingwekkend en overweldigend. ‘Weet je dat je geweldig bent?’

Zijn serieuze gezichtsuitdrukking versmolt tot een glim-

lach die zelfs zijn ogen bereikte. Blakes geluk betekende alles voor me. Ik wilde het vasthouden, aan het mijne binden en dat zo houden zo lang we konden. Hopelijk voor altijd.

Ik deed mijn ogen dicht en genoot van dit moment tussen ons. Hij plantte een zachte kus op mijn voorhoofd.

‘Laten we nu maar gauw gaan zitten, voordat ik iedereen naar huis stuur en je keihard op die tafel neem. Het kost me erg veel moeite om van je af te blijven.’

Ik keek op en probeerde mijn gedachten niet met die fantasie op de loop te laten gaan. ‘Het is een beetje vroeg op de ochtend voor loze dreigementen,’ plaagde ik met een half glimlachje.

Zijn tong gleed naar buiten en volgde een sensueel pad over de onderkant van zijn boventanden. ‘Dat was geen loos dreigement, maar volgens mij weet je dat wel. Haast je nu die kant op met je lekkere kont en imponeer me.’

Ik wachtte even tot de warmte uit mijn gezicht was getrokken voordat ik hem voorging naar de lange vergader-tafel waar de anderen nu ook plaatsnamen. We gingen zitten, Blake schraapte zijn keel en keek op een vel papier dat voor hem lag.

‘Mensen, dit is Geoff Wells. Hij is hier om zijn onderneming te pitchen. Mobiele applicaties.’

Geoff was jong, begin twintig. Hij was dun, zijn huid bleek en zijn donkerblonde haar was wild en viel tot op zijn schouders. Alle kenmerken van een programmeur. Zijn lichtblauwe ogen waren groot en schoten van gezicht naar gezicht. Zijn adamsappel ging moeizaam op en neer terwijl hij wachtte tot iedereen die tegenover hem zat er klaar voor was. Jeetje, wat leefde ik met hem mee. Ik glimlachte naar

hem toen onze blikken elkaar kruisten. Misschien kon ik een vriendelijk gezicht voor hem zijn in deze hel. Hij glimlachte terug en leek ietsjes te ontspannen.

‘Bedankt voor je komst, Geoff,’ zei ik. Hoe nerveus ik zelf ook was, het feit dat ik wilde dat hij zich meer op zijn gemak voelde zorgde dat ik snel uit mijn schulp kroop. Ik knikte naar het stapeltje papieren dat hij voor zijn neus had liggen. ‘Vertel ons eens over je idee.’

Hij rechte zijn rug en ademde diep in. ‘Bedankt dat ik mocht komen. Ik programmeer al zo’n beetje mijn hele leven, maar de afgelopen paar jaar heb ik me in het bijzonder beziggehouden met applicatieontwikkeling. Zoals velen van jullie waarschijnlijk al weten, zullen we in het komende jaar een nieuwe markt zien verschijnen in de IT-sector. Software – applicaties in het bijzonder – voor mobiele technologie.’

Geoff ging dieper in op zijn project. Hij vertelde geanimeerd, zoals Sid en ik soms met elkaar en anderen over ons bedrijf praatten. Wij allemaal – Sid, Blake, James en ik – leken soms wel op een andere planeet te wonen, in ons eigen hightechwereldje. We spraken een andere taal. Ik was geen expert op het gebied van codes, maar ik was dol op de zakelijke kant van technologie en genoot volop van onze vreemde microkosmos. Geoff woonde duidelijk op dezelfde planeet en kwam er vast niet al te vaak vanaf, te zien aan zijn teint en onverzorgde haar.

Het daaropvolgende kwartier werd gevuld met meer details van Geoffs plan om de applicaties die hij al had gemaakt verder te ontwikkelen. Hij stipte dezelfde zaken aan die ik in mijn hoofd had gestampt toen ik me maanden ge-

leden op mijn praatje bij Angelcom voorbereidde. Tijdens Geoffs pitch herkende ik zijn passie en talent. Bovendien vond ik het een supergoed idee. Ik maakte aantekeningen op het notitieblok dat ik voor me had liggen, klaar om mijn kans te grijpen hem vragen te stellen en heimelijk hopen dat Blake er net zo veel in zag als ik.

Blakes telefoon lichtte in stilte op en leidde hem af van de presentatie. Ik wierp hem een kwade blik toe. Toen hij dat niet merkte, porde ik hem met de punt van mijn schoen. Frosend keek hij in mijn boze gezicht en al gauw verscheen er een veelbetekenende glimlach. Hij keek recht vooruit, zijn aandacht gericht op de enige persoon bij wie die aandacht op dat moment zou moeten zijn.

‘Welke applicaties heb je tot nu toe daadwerkelijk ontwikkeld?’ vroeg Blake toen Geoff een stilte in zijn presentatie liet vallen.

‘Ik heb een handjevol apps voor grote platforms geschreven die over een paar maanden uit zullen komen.’

‘Hoe snel denk je dat je meer apps op de markt kunt brengen?’

‘Dat hangt van de financiering af. Ik heb veel meer ontwikkelaars nodig die gespecialiseerd zijn in verschillende platforms om aan meerdere projecten te werken. Op dit moment doe ik eigenlijk alles zo ongeveer zelf.’

‘Maar je bent dus met nog meer apps bezig?’ vroeg ik.

‘Met een aantal, ja. De technische beschrijvingen liggen klaar. Ik heb alleen veel meer handen nodig om ze door te ontwikkelen zodat we ze kunnen uitbrengen vóór iemand anders dat doet.’

Ik knikte en deed wat snelle berekeningen, legde zijn fi-

nancieringsaanvraag naast de tijdlijn die voor ons lag. Ik wierp een zijdelingse blik op Blake en hoopte dat wat ik in zijn ogen zag interesse was. Hij keek alweer naar Geoff voor ik hem kon peilen.

‘Oké, Geoff. Volgens mij zijn de grote lijnen wel duidelijk. Wilde je nog iets toevoegen?’

Geoff schudde zijn hoofd. ‘Dit was het wel zo’n beetje. Tenzij er nog vragen zijn...?’

Blake keek om zich heen in een onuitgesproken verzoek om vragen. Toen er alleen maar zwijgend met het hoofd werd geschud nodigde hij de mannen die naast ons zaten uit om hun besluit te nemen. ‘Wat denken we ervan, heren? Klaar om te beslissen?’

De eerste, eentje die ook bij mijn pitch aanwezig was geweest, bedankte er vlug voor. Bij mij had hij hetzelfde gedaan. Geoff kauwde nerveus op de binnenkant van zijn wang.

De volgende twee investeerders lieten het ook aan zich voorbijgaan en ik wist precies wat Geoff nu moest voelen. Zijn blik landde op Blake, met de bekende angst unaniem te worden afgewezen duidelijk zichtbaar in zijn gezicht. Blake klikte een paar keer met zijn pen.

‘Ik zal...’ Hij zweeg en tikte nog even met zijn pen tegen zijn lippen. ‘Ik denk dat ik me in dit geval aan mevrouw Hathaway zal conformeren.’

Hij gebaarde naar mij. Mijn mond viel een stukje open. Ik vond Geoff's concept geweldig, maar terwijl de seconden wegtikten, hoopte ik dat Blake degene zou zijn die de beslissing zou nemen. Hij keek me alleen maar aan met zijn arm over de rugleuning van de stoel en een scheve grijns op zijn gezicht. Wat was het ook een rotzak!

Verbazing en angst vochten nu om voorrang op Geoff's gezicht, dat nog bleker was geworden.

‘Ik zie er wel wat in,’ zei ik gauw.

Zijn gezicht klaarde op. ‘Echt?’

‘Ja. Alles wat ik tot nu toe heb gehoord staat me wel aan. Het lijkt me enorm veel potentie hebben. Ik zou er heel graag meer in detail over horen.’

Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Enorm bedankt. Ik vertel het u graag...’

Blake haalde Geoff's aandacht bij me weg door te vragen: ‘Wat dacht je van volgende week?’

‘Volgende week is super. Eh, wanneer het u maar uitkomt, natuurlijk.’

‘Mooi. Greta van de receptie zal een afspraak inplannen.’ Blake keek naar de andere mannen. ‘Heren, bedankt voor jullie komst. Ik denk dat we wel klaar zijn.’

De andere investeerders stonden tegelijk met ons op.

Geoff raapte zijn aantekeningen bij elkaar en liep om de grote tafel heen naar ons toe. ‘Ontzettend bedankt voor deze kans.’

‘Graag gedaan. Ik kijk er erg naar uit om te bekijken wat je zoal hebt ontwikkeld.’ Ik zond hem een warme glimlach toe en schudde hem de hand. ‘Ik ben trouwens Erica Hathaway.’

Blake kwam naast me staan en stak ook zijn hand uit, waarna hij die van Geoff stevig drukte. ‘Over een paar weken Erica Landon. Ik ben Blake, haar verloofde.’

Geoff's glimlach werd zo mogelijk nog breder. ‘Goed u te ontmoeten, meneer Landon. Ik heb veel over u gehoord.’

‘O, ja? Nou, het is allemaal waar.’ Blake lachte zacht tot zijn aandacht naar de andere kant van de kamer werd getrokken.

‘Excuseer me, ik moet nog even gauw iets met iemand bespreken. Maar gefeliciteerd, Geoff. Erica is uiterst kieskeurig, dus je hebt mazzel dat ze iets in je onderneming ziet.’

Ik rolde met mijn ogen en gaf Blake een duwtje tegen zijn arm om hem weg te krijgen. ‘Ga nou maar, dan kunnen wij verder kletsen.’

Blake grijnsde en liep weg.

‘Sorry. Hij is nogal... Nou ja, trek je er maar niets van aan. Bij mijn pitch heeft hij me peentjes laten zweten.’

‘Hebt u hier ook gepitcht?’

Ik haalde mijn schouders op omdat ik zelf ook niet kon geloven dat ik in een paar maanden tijd nu aan de andere kant van de tafel zat. ‘Zeg maar “je”, hoor. En ja, dat is ook hoe we elkaar hebben ontmoet.’

‘Wow. Dan moet hij jouw idee heel erg hebben zien zitten.’

Ik lachte en vocht tegen de bloes waarvan ik zeker wist dat hij nu naar mijn wangen steeg. *Er was zeker iets geweest wat hij zag zitten*, dacht ik.

‘Blake is een geweldige vent om bij je team te hebben. Hij heeft me veel geleerd.’ Ik zocht in mijn tas naar mijn visitekaartje. ‘Hier zijn mijn gegevens voor als je me nodig hebt. Misschien neem ik voor onze volgende afspraak nog wel contact met je op met alvast wat vragen. Maar eerst moet ik al die informatie even laten bezinken.’

‘Natuurlijk.’ Hij bestudeerde het kaartje. ‘Clozpin?’

‘Dat is mijn start-up.’ Ik besloot niet uit te leggen dat Blake weigerde mijn Angelcom-kaartjes te drukken totdat ik zijn naam had aangenomen. Man, wat was die vent bezitterig.

Geoff keek op. Zijn uitgelaten glimlach leek nu een permanente trek op zijn gezicht te zijn geworden. 'Super. Die zal ik gauw eens gaan bekijken.'

'Je hoort nog van me, goed?'

'Ja, goed. Nogmaals bedankt.'